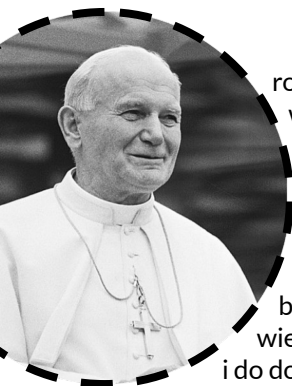


III. Na czym polega powołanie do świętości?

Z NAUCZANIA ŚW. JANA PAWŁA II:



Godność świeckich katolików ukazuje się nam w pełni, gdy rozważamy pierwsze i podstawowe powołanie, które Ojciec w Jezusie Chrystusie i przez Ducha Świętego kieruje do każdego z nich, powołanie do świętości, czyli do doskonałości w miłości.

Powołanie do świętości nie jest zwykłym nakazem moralnym, lecz niezbywalnym wymogiem tajemnicy Kościoła. Dlatego dziś pilnie potrzebujemy świętych, o których trzeba usilnie błagać Boga. (...) wszyscy chrześcijanie jakiegokolwiek stanu i zawodu powołani są do pełni życia chrześcijańskiego i do doskonałości miłości; (...).

Życie wedle Ducha, które wydaje owoc uświęcenia, pobudza ochrzczonych i wymaga od nich wszystkich razem i każdego z osobna tego, by naśladować Jezusa Chrystusa przyjęli Jego Błogosławieństwa, słuchali i rozważali słowa Boże, świadomie i aktywnie uczestniczyli w liturgicznym i sakramentalnym życiu Kościoła, pamiętali o osobistej, rodzinnej i wspólnotowej modlitwie, byli głodni i spragnieni sprawiedliwości, praktykowali miłość we wszystkich sytuacjach życiowych i by służyli braciom, zwłaszcza najmniejszym, ubogim i cierpiącym.

Powołanie ludzi świeckich do świętości oznacza wezwanie do tego, by żyli oni wedle Ducha włączeni w rzeczywistość doczesną, i poprzez uczestnictwo w działalności ziemskiej. Ogromne znaczenie posiada spójność życia wiernych świeckich, jako tych, którzy winni dążyć do świętości w normalnych warunkach życia zawodowego i społecznego.

Oświecony wiarą wzrok raduje się wspaniałym widokiem tak wielu świeckich, mężczyzn i kobiet, którzy często nie zauważani lub wręcz nie rozumiani, obcy wielkim tego świata, lecz bliscy kochającemu ich Ojcu, są w normalnym życiu, wśród codziennych zajęć, niestrudzonymi robotnikami pracującymi w winnicy Pańskiej, pokornymi, lecz potężnymi mocą Bożej łaski sprawcami rozszerzania w dziejach Królestwa Bożego.

Możemy na zakończenie przytoczyć piękny tekst św. Franciszka Salezego, wielkiego promotora duchowości świeckich. (...) Inaczej ma się ćwiczyć w pobożności szlachcic, inaczej rzemieślnik lub sługa, inaczej ksiądz, inaczej wdowa, panna lub mężatka. I nie dosyć na tym. Potrzeba jeszcze, żeby każda jednostka dostosowała sposób praktykowania pobożności do swych sił, zajęć i obowiązków (...). Jest to błąd przeciwny wierze, wprost herezja, chcieć rugować życie pobożne z obozu żołnierskiego, z warsztatu rękodzielniczego,



z dworu książąt, z pożycia małżeńskiego. Przyznaję, Filoteo, że dla pobożności czysto kontemplacyjnej, klasztornej i zakonnej nie ma miejsca w takich powołaniach, wszelako poza tymi rodzajami pobożności są jeszcze inne, zdolne udoskonalić ludzi żyjących w zawodach świeckich (...). Gdziekolwiek tedy jesteście, możemy i powinniśmy dążyć do życia doskonałego”. (*Christifideles laici*. Adhortacja. 30 grudnia 1988 r. Rzym)

MYŚLI DO REFLEKSJI:

Pierwszym powołaniem każdego człowieka jest bycie świętym. W pierwszym odczuciu wydaje się iż jest to wezwanie o charakterze elitarnym, a wręcz jest niemożliwym do realizacji w życiu codziennym. Tym czasem stało się ono pierwszym zadaniem, na które wskazał św. Jan Paweł II wskazując na punkt odniesienia w poszukiwaniu celu i sensu życia.

Pomyśl:

- Na czym polega, według św. Jana Pawła II, codzienna realizacja powołania do świętości?
- Od czego zależy różnorodność przeżywania przez ludzi powołania do świętości?
- Jak często myślisz o swoim powołaniu do świętości?
- Jakie z wskazanych przez Papieża działań podejmujesz w swoim codziennym życiu, aby zrealizować powołanie do świętości?



Miejsce na notatki:

Cytat, myśl, zadanie do wykonania:

